

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.247/2018/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év február hó 5. és 7. napjain tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az emberkereskedelem büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2018. április 23. napján kihirdetett 19.B.58/2017/77. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Az I. r. vádlott (leánykori neve: B.M.) szabadságvesztése végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

E vádlottat 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

Az I. rendű vádlott által őrizetben, illetve házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a végrehajtás esetére vonatkozó kitéletet mellőzi.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlott 35.200,- (harmincötezer-kétszáz) forintot köteles az államnak megfizetni, míg 30.000,- (harmincezer) forintot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott (leánykori neve: J.H.) vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Balassagyarmati Törvényszék a 2018. év április hó 23. napján kihirdetett 19.B.58/2017/77. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az I. r. vádlottat 3 rendbeli emberkereskedelem büntetésében [Btk. 192. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdés c) és i) pontja], amiért őt - halmazati büntetésül - 2 év szabadságvesztés büntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg és rendelkezett arról is, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetéséből végrehajtás esetén legkorábban annak 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a szabadságvesztés végrehajtása esetén az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról, valamint kötelezte az I. r. vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli emberkereskedelem büntetében [Btk. 192. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdés c) és i) pontja], amiért őt - halmazati büntetésül - 1 év 8 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg és rendelkezett arról is, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetéséből végrehajtás esetén legkorábban annak 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Ellenben a III. r. és a IV. r. (született J.H.) vádlottakat az ellenük 2 rendbeli emberkereskedelem büntette [Btk. 192. § (1) bekezdés b) pontja és (3) bekezdés i) pontja] miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság V.H. magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és az iratoknál rendelte kezelni. A bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r. és a II. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosításáért, a III. r. és a IV. r. vádlottak terhére bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabásáért, míg az I. r. vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.504/2018/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor az I. r. vádlott védőjének fellebbezését nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy a II. r. vádlott terhére szóló ügyészi fellebbezés kizárólag a büntetés súlyosítására irányul, míg a vádlott és védője részéről fellebbezés bejelentésére nem került sor, így az új Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján a korlátozott felülbírálat esete állna fenn. Ugyanakkor rámutatott, hogy a fentiek ellenére a felülbírálat valamennyi vádlott vonatkozásában teljeskörű - függetlenül a bejelentett fellebbezések tartalmától -, mert a fellebbezések bejelentésére a 2018. év július hó 1. napját megelőzően került sor. Figyelemmel arra, hogy a Be. 590. § (3) bekezdése szerint korlátozott felülbírálatot kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján bejelentett fellebbezés eredményez.

Az elsőfokú ítélet érdemét illetően a Fellebbviteli Főügyészség arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, és a korábbi hatályon kívül helyező végzésben előírt szempontoknak az eljárása során eleget tett. A bizonyítékokat beszerezte, azokat a logika szabályai szerint értékelte és mérlegelte, majd ennek eredményeként állapította meg a történeti tényállást, amely a III. r. és a IV. r. vádlottak tudattartalmát kivéve hibamentes. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az ítélet a III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában írt okból részben megalapozatlan, mivel e vádlottakkal kapcsolatban a tudati tényeket helytelen ténybeli következtetéssel állapította meg a bíróság. Ezzel összefüggésben indítványozta, hogy az elsőfokú ítélet 10. oldalának 3. bekezdését mellőzze a másodfokú bíróság a történeti tényállásból.

Az elsőfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak esetében helytálló következtetést vont a vádlottak szándékára és tudattartalmára, azonban a III. r. és a IV. r. vádlottak esetében logikailag hibás következtetésre jutott. Részletesen elemezte, hogy a III. és IV. r. vádlottak milyen magatartással vettek részt a cselekményekben. Kifejtette, hogy nemcsak az I. és II. r., hanem a III. és IV. r. vádlottaknak is anyagi érdekeltsége fűződött a sértettek külföldre utaztatásához, hiszen haszonszerzés érdekében cselekedtek. Az ügyészi álláspont szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a III. és IV. r. vádlottak cselekvősége tekintetében okszerű következtetést lehet vonni az anyagi érdekeltségükre, motivációjukra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hibájaként róta fel a fellebbviteli főügyészség, hogy a törvényszék indokolatlanul hagyta figyelmen kívül V.M. és V.H. tanú azon nyilatkozatait, hogy szerintük a III. r. vádlott és a IV. r. vádlott „mindenről tudtak”. Az elsőfokú bíróság ezt mindössze a tanúk gondolataiként értékelte, de az ügyési álláspont szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértettek a gépkocsiban történő utazás tartalmával hosszabb időt töltöttek együtt a III. r. és a IV. r. vádlottal, beszélgettek egymással, tanúi voltak a vádlotti reakcióknak. Így véleményük nem csupán „gondolatként” értékelhető, hanem közvetlen hallomáson és közvetlen észlelésen alapuló megállapításnak.

A fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett ezért, hogy a törvényszék logikailag téves következtetést vont le a III. r. és a IV. r. vádlottak tudattartamára, amikor nem látta bizonyítottnak, hogy a vádlottak tudata átfogta, miszerint emberkereskedelemben vesznek részt. A megállapított tényekből - azoknak az észszerűség és a logika szabályai szerinti értékelése alapján - a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja szerint eljárva olyan következtetést szükséges levonni, hogy a III. és IV. r. vádlottak a 2 rendbeli a Btk. 192. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés c) és i) pontja szerint minősülő megtévesztéssel és üzletszerűen elkövetett emberkereskedelem büntettét, IV. r. vádlott, mint bűnségéd.

Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében ugyanakkor a bűnössége levont következtetést okszerűnek és a minősítést is törvényesnek tartotta, azonban a bűnösségi körülményeket szükségesnek látta kiegészíteni azzal, hogy további súlyosítás körülmény a bűncselekmény kétszeres minősülése. Ellenben a II.r. vádlottnál a többszörös halmazatra utalást és a különös visszaesésre hivatkozást mellőzni kell, mert ezek nem állnak fenn.

Összességében azt indítványozta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét változtassa meg, az I. r. és a II. r. vádlottak szabadságvesztésének tartamát súlyosítsa, a büntetés felfüggesztésre vonatkozó rendelkezést mellőzze, a végrehajtási fokozatot fegyházban állapítsa meg és mellékbüntetésként mindkét vádlottat tiltsa el a közügyek gyakorlásától. Szorgalmazta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a III. és a IV. r. vádlottak bűnösségét is állapítsa meg, velük szemben börtön fokozatú - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztést szabjon ki.

A II. r. vádlott védője írásbeli beadványában részletesen reagált az ügyészség fellebbezésében, illetve a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra. Ennek lényege szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, azon belül a II. r. vádlott cselekvőségét, a vele szemben kiszabott büntetés tetтарыos, és megfelelően egyéniesített, amely így szükségképpen szolgálja a büntetési célokat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyben a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott. A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat mindenben fenntartotta.

Az I. r. vádlott védője annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy a sértettek tudták, hogy házasságkötés céljából mennek külföldre, így a vádlottak közvetítői magatartása nem bűncselekmény, de legalábbis nem bizonyíthatóak a vádiratban foglaltak. Ezért elsődlegesen az I. r. vádlott bűncselekmény vagy bizonyítottság hiányában történő felmentését szorgalmazta, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II. r. vádlott védője a korábban írásban csatolt perbeszédét olvasta fel.

A III. r. és a IV. r. vádlottak védője a perbeszédében azt hangsúlyozta, hogy a cselekmény elkövetése óta csaknem hat év telt el, és két eljárásban is felmentették a III. és IV. r. vádlottakat. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg büntetőjogi bizonyossággal a III. és IV. r. vádlottak felelőssége, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott felszólalásában a személyi körülményeit illetően hangsúlyozta, hogy minden korábbi szabadságvesztés büntetését kitöltötte, építkezésen dolgozik folyamatosan, mely munkából naponta 8.000.- Ft jövedelemre tesz szerint. Az ügygel kapcsolatban őszinte megbánásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek során vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. E körben a Fővárosi Ítéltábla a fellebbviteli főügyésznek a felülbírálatra terjedelmére vonatkozó jogi álláspontjával maradéktalanul egyetértett.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Balassagyarmati Törvényszék gondos és alapos eljárás lefolytatása után rögzítette a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az ítéltábla az ügyészi, illetve az I. r. vádlott védőjének fellebbezését megvizsgálva megállapította, hogy a törvényszék alapos, és körültekintő bizonyítást folytatott le, minden bizonyítékot számba vett, mérlegelt és értékelt, melynek eredményeként a megállapított történeti tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság bűnösséget megállapító ítélete mindenben helytálló volt, hiszen a bizonyítékok alapján büntetőjogi bizonyossággal lehetett rögzíteni, hogy a sértettek eladása megtörtént, amelyben a szóban forgó két vádlott minden kétséget kizáróan tevőlegesen és aktívan részt vett. Az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelésén alapuló és helyesen megállapította irányadó történeti tényállás lényege szerint a sértettek tévedésbe ejtése és ezzel szerves összefüggésben az eladása volt az a tény, amely megalapozta az I. r. és a II. r. vádlottak büntetőjogi felelősségét, melynek megállapításához a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem férhet kétség.

Alapvetően más a helyzet a III. r. és a IV. r. vádlottak tekintetében. E körben szükséges kiemelni, hogy a vádlottak védője bűncselekmény-hiányos felmentésre tett indítványt, amelyet azzal indokolt, hogy mivel az alapcselekmény sem bizonyított, akkor értelemszerűen az ahhoz kapcsolódó bűnségely sem állapítható meg.

Az ítéltábla rögzíti, hogy téves a védelem ez irányú fellebbezése, valamint az annak indokolásában kifejtettek is. Miként arra korábban hivatkozott az ítéltábla, az elsőfokú bíróság igen részletesen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott történeti tényállást állapított meg. E tényállás szerint a III. r. és a IV. r. vádlottak a cselekményben tevőlegesen részt vettek, azonban magatartásuk büntetőjogilag azért nem nyert értékelést, mert az elkövetéskori aktuális tudattartalmukra vonatkozóan - az elsőfokú bíróság értékelése szerint - nem állt elegendő bizonyíték rendelkezésre. Ugyanakkor elengedhetetlenül szükséges rögzíteni azt is egyfelől, hogy a

Balassagyarmati Törvényszék a megismételt elsőfokú eljárásban - időnként még a szükségesnél is részletesebb - jelentős terjedelmű bizonyítást folytatott le a III. és IV. r. vádlottak cselekvőségére, illetve ezzel szoros összefüggésben a tudattartalmukra vonatkozóan is. Mindezek az elsőfokú ítélet indokolásából kétséget kizáróan megállapíthatók, hiszen azokkal kimerítően foglalkozott a törvényszék. Erre figyelemmel a III. és a IV. r. vádlottakkal kapcsolatban további bizonyítást egyrészt nem lehetett lefolytatni a másodfokú eljárásban, másrészt ilyen bizonyítás felvétele szükségtelen is volt, mert minden releváns bizonyítás megtörtént a tudattartalmukra vonatkozóan a megismételt elsőfokú eljárásban.

Az ügyészi fellebbezésben, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában lényegében a bizonyítékok elsőbírói mérlegelését, értékelését támadja, mely szerint a törvényszék hibásan vont következtetést a III. és IV. r. vádlottak bűnösségének hiányára. Szemben a jogorvoslatban írtakkal, a III. és IV. r. vádlottak érintettsége az emberkereskedelem büntetében nem volt megfelelő bizonyítékokkal alátámasztva. Semmi sem igazolja ugyanis e vádlottak tudattartalmát arra vonatkozóan, hogy a sértettek ellenszolgáltatás fejében történő eladását valósította meg az I. r. és a II. r. vádlott, vagyis az ő magatartásuk kifejtésére ennek érdekében került sor.

Megjegyzendő, hogy a vádhatóság a III. és IV. r. vádlottak bűnösségének megállapításához további bizonyítékot nem ajánlott fel, illetve konkrét bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. Az irányadó történeti tényállás szerint a III. és IV. r. vádlottak a sértettek eladásának kapcsán köthettek ugyan megállapodást az I. és II. r. vádlottakkal, azonban ezt bizonyítani nem lehetett. A helyesen rögzített történeti tényállás szerint a sértetteket akként ejtették tévedésbe, hogy abban a III. és IV. vádlottak nem vettek részt, illetve az általuk kifejtett magatartás nem volt a részükről tudatos e tekintetben, melyet alátámaszt az a körülmény is, hogy a sértettek után járó pénzből sem kaptak.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltak, illetve az elsőfokú ügyészi fellebbezésben írtak alapvetően és döntően következtetéseken alapulnak, amelyek a III. és IV. r. vádlottak elkövetéskori aktuális tudattartalmára vonatkoznak anélkül, hogy azokra vonatkozóan bármilyen konkrét bizonyíték az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt volna. Kétségtelen tény, hogy a III. és IV. r. vádlottak közreműködtek az elsőfokú bíróság által emberkereskedelemnek minősített és az I., valamint II. r. vádlottak által végrehajtott cselekményekben. Ugyanakkor - szemben az utóbbi két vádlottal - a tudattartalmukra vonatkozó bizonyítékok nem szolgáltatták azt a fokú büntetőjogi bizonyosságot, amely alapján az elsőfokú bíróság minden kétséget kizáróan megállapíthatta volna büntetőjogi felelősségüket. Az ügyészi fellebbezésben és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal ellentétben a tanúk ugyan ténybeli tapasztalatokról számoltak be a hatósági ügyintézés során közreműködő III. és IV. r. vádlottak cselekvőségét illetően, azonban az e cselekvéshez kötött megnyilatkozásaik mindössze „vélemények” voltak, mintsem tényeken alapuló és okszerű következtetések. Azok a magatartások, amelyeket a fellebbviteli főügyészség a III. és IV. r. vádlottaknak tulajdonított - az elsőfokú bíróság ténymegállapításai alapján - önmagukban még nem feltétlenül alkalmasak a bűnösségükre vont következtetéshez. Így többek között az a tény, hogy a III. r. vádlott gépkocsit kért kölcsön, hogy számára ismeretlen személyeket szállítson, továbbá, hogy V.M.-t Budapestre szállította az okmányirodába és kioktatta arról, hogy mit kell mondania, majd az ügyintézés során V.M.-t visszavitte Érsekudvartre, a későbbi történések ismeretének hiányára tekintettel nem kizárólag a bűnösségre vont következtetést alátámasztására alkalmas.

Az elsőfokú bíróság által rögzítettek tényszerűen felvethetik a III. és a IV. r. vádlottak büntetőjogi felelősségét, azonban e tények - különösen a két vádlott aktuális, elkövetéskori konkrét tudattartalmára vonatkozó cáfolhatatlan bizonyítékok hiányában - önmagukban nem alapozhatják

meg a terheltek marasztalását. Helyesen állapította meg a Balassagyarmati Törvényszék, hogy a III. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában mindössze az volt kétséget kizáróan bizonyítható, hogy hozzátartozójuk kérésének teljesítése motiválta őket. Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy kétséget kizáróan nem volt bizonyítható az, hogy a III. és IV.r. vádlottak tudtak arról, hogy ténylegesen mi történik majd Cipruson, ennél fogva arra sem lehetett megalapozottan következtetést vonni, hogy magatartásukkal szándékosan segítséget nyújtottak az I. r. és a II. r. vádlottak által megvalósított emberkereskedelem büntetétéhez.

Mindezek alapján helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a III. r. és a IV. r. vádlottakat az ellenük emberkereskedelem büntette miatt emelt vád alól - bizonyítottság hiányában - felmentette.

A fentiekkel ellentétben az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont az I. r. és a II. r. vádlottak bűnösségére és a cselekményeik minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. az I. r. és a II. r. vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy anyagi haszonszerzés által motiválva sértetteket adtak el külföldi állampolgároknak, megvalósították a 3, illetve 2 rendbeli emberkereskedelem büntetétét. A vádlottak a sértetteket megtévesztették és e helyzetüket kihasználva adták el külföldre úgy, hogy ezáltal minden esetben anyagi haszonra tettek szert. Így magatartásukat egyrészt megtévesztéssel, másrészt üzletszerűen hajtották végre.

Helyesen állapította meg a Balassagyarmati Törvényszék, hogy míg az I. r. vádlott a Btk. 192. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott cselekményt valósította meg, addig a II. r. vádlott ugyanezen törvényhely b) pontjában meghatalmazott magatartást tanúsította. A törvény az emberkereskedelem elkövetési magatartásaiként olyan cselekményeket listáz, amelyek az embert áruforgalom tárgyként kezelik, illetve ezekhez kapcsolódó sui generis előkészületi, illetve bűnsegédi magatartásokat pónalizál. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított, és ekként a másodfokú eljárásban is irányadó történeti tényállás szerint a II. r. vádlott ilyen önállóan büntetni rendelt sui generis előkészületi magatartást tanúsított, amikor közreműködött az emberkereskedelemben akként, hogy a sértetteket szállította. A szállítás, elszállásolás, elrejtés, illetve az ember másnak való megszerzése jellemzően az ember kereskedelmével összefüggő sui generis bűnsegédi jellegű magatartások. A másnak megszerzés pedig olyan egyoldalú magatartás, amely biztosítja az elkövető számára a passzív alany személye feletti rendelkezést, amelyet az elkövető végső soron más, megszerző személy számára kíván gyakorolni. A kifejtettek értelmében a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségéhez sem férhet kétség.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlottak javára szóló enyhítő, illetve a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek annyival pontosítandók, illetve egészítendőek ki, hogy mindkét vádlott esetében további súlyosító körülmény, hogy magatartásuk kétszeresen minősül. Ellenben a II. r. vádlott esetében mellőzni szükséges a többszörös halmazatra utalást, tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott bűnösségét összesen 2 rendbeli bűncselekményben állapította meg az elsőfokú bíróság. Ugyancsak mellőzni kell a súlyosító körülmények közül a II. r. vádlott esetében a különös visszaesésre vonatkozó megállapítást.

Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat az I. r. vádlott büntetésének súlyosítását illetően. Az I.r. vádlott 3 rendbeli - egyenként 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő - bűncselekményt valósított meg, amelynek büntetési tétele a halmazati szabályokra tekintettel immár 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés. A büntetési tételkeret kifejezi a bűncselekmény társadalomra veszélyességét, amely társadalomra veszélyesség még akkor is kiemelkedő, ha az azt elkövető vádlott büntetlen előéletű. Ez azonban az I. r. vádlott

vonatkozásában nem érvényes, tekintettel arra, hogy korábban is volt már büntetve, igaz más jellegű - vagyon elleni - deliktum elkövetése miatt.

Az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésként kiszabott törvényi minimum önmagában sem eltúlzott mértékű büntetés, még akkor sem, ha a bűncselekmény elkövetése és immár jogerős elbírálása között hosszú évek teltek el. Nem fogadható el a büntetés kiszabása körében adott azon elsőbírői indokolás, amely szerint a megismételt eljárásban a büntetés kiszabása során figyelemmel kell lenni arra is, hogy korábban már született egy elsőfokú ítélet, amelyet később hatályon kívül helyeztek. Ez a tény a vádlott javára nem értékelhető, a hatályon kívül helyezett ítéletet pedig olyannak kell tekinteni, mintha meg sem történt volna, ennél fogva ez a körülmény az újonnan kiszabandó büntetés során enyhítő körülményként értelemszerűen nem értékelhető. Ugyanakkor kétségtelen tény, hogy a bűncselekmények elkövetése óta csaknem hat év eltelt, amely a büntetés kiszabása szempontjából jelentőséggel bírhat, azonban mindössze csak egy szempont számos más mellett. Azonban még ilyen idő távlatából sem alkalmas a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése a Btk-ban meghatározott büntetési célok eléréséhez az I. r. vádlott esetében. Ezért a másodfokú bíróság az I.r. vádlott szabadságvesztésének felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, és a vádlottat ily módon végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

A szándékos bűncselekmény elkövetése miatt immár végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottat a másodfokú bíróság méltatlannak találta arra, hogy a közügyekben részt vegyen, így azok gyakorlásától eltiltotta őt a Btk. 61. § (1) bekezdésének felhívásával. A közügyektől eltiltás tartamát a Btk. 62. § (1) bekezdésében meghatározott keretek között úgy állapította meg, hogy az arányosan igazodjék a szabadságvesztés tartamához.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése értelemszerűen maga után vonta azt is, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott által őrizetben, illetve házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a végrehajtás esetére vonatkozó kitéltet mellőzte.

A II. r. vádlott vonatkozásában a kiszabott büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezéssel nem értett egyet a másodfokú bíróság. A II. r. vádlott esetében szűkült a súlyosító körülmények köre, illetve ezen túlmenően a II. r. vádlott szerepe döntően jóval kevesebb, és marginálisabb volt az I. r. vádlott cselekvőségéhez képest. Ezért a II. r. vádlottal szemben - az enyhítő szakasz felhívásával - a halmazati büntetésként kiszabott 1 év 8 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés megfelelően egyéniesített és tetterányos büntetés, amely az ítélőtábla álláspontja szerint megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában meghatározott generál - speciálpreventív büntetési célokat. Ezért a másodfokú bíróság a II. r. vádlott büntetésének súlyosítására irányuló ügyészi indítvánnyal nem értett egyet.

A bűnügyi költség viseléséről a másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával rendelkezett.

Budapest, 2019. év február hó 7. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. . Németh Nándor s.k. Dr. Halász Etelka s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 19.B.58/2017/77. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.247/2018/8. számú ítéletében írt változtatással az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában a 2019. év február hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év február hó 7. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke